

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 891/2021
21.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Слађане Накић Момировић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маја Раднић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд, чији је пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3324/20 од 13.11.2020. године, у седници већа одржаној 21.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3324/20 од 13.11.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3324/20 од 13.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3154/19 од 28.07.2020. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због мање исплаћене отпремнине приликом престанка радног односа исплати износ од 47.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.08.2014. године па до коначне исплате и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 73.560,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3324/20 од 13.11.2020. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Полазећи од разлога због којих је тужени изјавио ревизију, Врховни касациони суд је најпре размотрио да ли ревизију треба изузетно дозволити у смислу одредаба члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу

равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија, јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. ЗПП због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Поводом ревизијских навода којима се првенствено указује на неуједначену судску праксу као разлог за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд указује на то да су првостепена и другостепена пресуда у овом предмету донете у складу са ставом израженим у пресудама овог суда (међу којима је и пресуда Рев2 2555/18 од 08.05.2019. године), да потраживање тужиоца према туженом – исплата отпремнине и потраживање туженог према тужиоцу – исплата одобреног зајма, није подобно прибијању јер се не може заплениити (члан 341. став 1. тачка 1. ЗОО), имајући у виду одредбу члана 60. став 4. Устава Републике Србије. Ова пракса Врховног касационог суда установљена је у складу са одлукама Уставног суда.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору поднета је 28.07.2017. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић